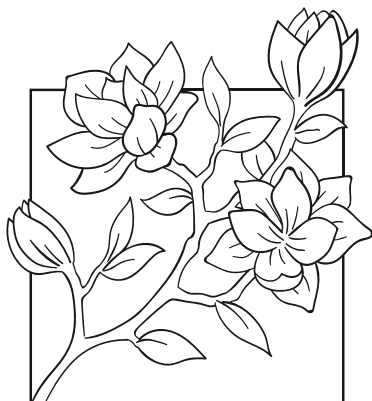

MAGNOLII

MAGDALENA
ORGHIDAN

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2020

CUPRINS

CUVÂNT LA O PRIMĂ CARTE

de Ion Popescu Topolog 5

MAGNOLII..... 9

LINDA..... 29

O MÂNĂ, O PRIVIRE 47

TIME-OUT..... 51

BALADĂ PENTRU UN LEU 65

NOAPTEA DE LA NOAPTE..... 77

PIZZICATO 93

TREIDE 105

ZIUA ÎN CARE

SFINXUL A VORBIT 127

CLEPSIDRA..... 147

MAGNOLII

Motto: *Magnoliile nu înfloresc
toate în aceeași zi*

Îi simt degetele atingându-mi ușor obrazul, încercând parcă să-ncropească un gest de tandrețe. N-am primit niciodată din partea ei așa ceva, cu atât mai puțin mă așteptam la el, acum. Îmi oprisem respirația, mi-era frică să o ating, totuși, ușor, îi ridic bărbia cu două degete, obligând-o să mă privească-n ochi. Încearcă să-și plece capul, să-mi evite privirea, schițând chiar un gest de-n-depărtare. Doar n-o s-o pierd tocmai acum?!

— Mergem să le spunem magnoliilor bună seara?

Nu-mi răspunde, în schimb, îi simt tremurul abia perceptibil, ochii parcă încep să i se împăienjenească. Este singura frază care-mi vine-n minte și mă agăț cu disperare de ea, este liantul care-mi dă, cât de cât, speranță.

— Cu tine vorbesc — și-i cuprind mijlocul. Spune-mi, mergem să le spunem magnoliilor bună seara?

Ochii albaștri cu reflexe de verde crud încearcă timid să-mi cuprindă chipul și este pentru prima oară când mă privește cu adevărat. Nu știu, nu-mi dau seama pe moment, dar parcă niciodată n-am trăit senzația de apropiere mai intens ca acum. De cele mai multe ori, lungile noastre plimbări prin parcuri se rezumau doar la un continuu monolog din partea mea și rar, foarte rar, îmi mai arunca și ea câte un „da” sau „nu” de strictă necesitate, iar dorința mea de a o antrena în discuții lungi, de cele mai multe ori, eșua într-un lamentabil dialog. Aproape nu realizam acea trecere de la un subtil dialog la un monolog banal de-al meu și, privind-o pe furiș, mă întrebam deseori: oare cum se declină „Sfinx” la feminin?

Spectacolele văzute împreună, comentate, analizate, privite din unghiuri diferite, erau singura mea satisfacție: abia atunci reușeam să aflum cum gândește, ce gândește cu adevărat, aveam ocazia să-i testez puterea de recepție și înțelegere, ba, uneori mă dezarma ușor cu argumente convingătoare asupra regiei, originalității decorurilor, puterii de trăire a oricărui rol. Dar cât de rare erau aceste comentarii! Mi-amintesc, o singură dată o văzusem așa cum nici prin gând nu mi-ar fi trecut c-o pot vedea.

Parcă fiecare mușchi al feței, căutând o relaxare binemeritată, o destindere, o găsisese atunci când cu un rictus abia perceptibil, apărut în colțul gurii, se aplecase spre mine și-mi șopti: „Superb! Într-adevăr, superb!”.

Doream să trăiesc și să opresc această clipă și, încurajat, îi atinsesem degetele. Ciudat: de data acesta nu-i era prezentă rigiditatea, niciun gest de-mpotrivire nu mă respinsese, ba mai mult, se-ntoarse spre mine și, cu o față radioasă, îmi spuse:

— Observi? De nouăsprezece ori se repetă aceeași temă fără a o varia prea mult. Parcă-i compusă pe aceeași sau pentru aceeași coardă!

Se interpreta „Boleroul” lui Maurice Ravel, iar noua mea descoperire mă uimise: n-avusesem unde și când să-i testez receptivitatea, pasiunea pentru muzică. La fel cum mă uimise schimbarea ei în fața magnoliilor. Ciudat cât de mult se putea transforma în prezența lor! Parcă nu mai era ea! De la zâmbet la râsu-i cristalin nu era decât un pas și-l făcea atât de ușor!

— Cât de mult mă bucur c-au înflorit! Le vezi? Doamne, cât de bine mă simt!

Le vedeam, cum să nu le văd, dar nu-nțelegeam ce anume îi declanșa acea stare exuberantă, alteori atât de greu exteriorizată?! Ce acționa asupra ei: verdele crud al parcului, imaculatele flori ale magnoliilor? Ajungeam acasă și, febril, căutam

prin dicționare, cărți despre plante, încercam să aflu vreun efect terapeutic al magnoliilor. Erau sau nu energizante, influențau sau nu starea de moment, acționau sau nu direct asupra psihicului uman? Nu reușisem însă să aflu nimic, în afara faptului că sunt pur decorative. Nu, nu aici este cheia, în altă parte trebuie căutat, pentru că, ceea ce nu izbuteam eu, reușeau magnoliile.

„Doamne, dacă mi-ai vorbi, fată dragă. Înțelegi, chiar am început să țin la tine, dar cum să-ți spun oare? Mă pot aștepta la orice din partea ta, parcă neprevăzutul mă pândește la fiecare pas. Te țin aproape în brațe, de câteva minute și, crede-mă, îmi vine ideea să te sărut. Oare cum vei reacționa? Numai gândul că-mi vei scăpa din brațe mă anihilează, mă dezarmează chiar. Vei avea oare aceeași reacție ca la deschiderea pachetului, mă vei pălmui, te vei ascunde, ce vei face oare?”

Nu mă așteptasem ca o biată păpușă să-i poată declanșa acea stare de tremur și plâns convulsiv. Abia scoasă din cutie, păpușa zăcea după câteva secunde inertă, în colțul opus al încăperii.

— Orice, dar numai păpuși nu, înțelegi? Numai păpuși nu! îmi strigase fugind în cealaltă cameră. Garoafele erau pe masă alături de discul lui Vivaldi, iar eu, confuz, neînțelegându-i revolta asupra bieteii păpuși, plânsu-i convulsiv, fuga, rămăsesem perplex.

„Se pare că, involuntar, am călcat pe-un teren minat” gândisem.

Era ziua ei, i-o oferisem cu cea mai mare dragoste, oare unde greșisem? O surprinsesem de-atâtea ori în fața magazinelor cu jucării, când, oprindu-se o clipă, privea în treacăt, apoi grăbea pasul. „Ce bine când ne mai simțim copii!” gândisem atunci, considerând că este o copilărie prelungită. Acum ce se-ntâmplase?

Și cât o căutasem! Cât de greu m-am decis! Vânzătoarea, o femeie trecută de prima tinerețe, cu formele-i pline, se deplasa încet, dar dornică să mă ajute, îmi așezase-n față toate tipurile și modelele pe care le avea.

— De ce n-o luați pe-aceasta? Uitați-vă ce ochi are, ca două boabe de cafea, nu alta!

Alesesem însă o blonduță cu ochii viorii și părul ca spicul copt care-mi păruse că seamănă Laurei.

— O iau pe-aceasta, mă decisesem în sfârșit.

— Cum doriți.

Iar acum, „blonduța” mea stătea într-un colț de încăpere, eu căutând un mijloc de-mpăcare. O singură frază îmi veni în minte:

— Mergem să le spunem magnoliilor bună seara?

Îmi apropiasem ușor buzele de părul ei și, sărutându-l fugar, așteptam parcă o încuviințare. Mă privea, în sfârșit mă privea și parcă o făcea

cu alți ochi ca până acum, parcă acum mă vedea pentru prima oară. Îi așezasem încet pardesiul pe umeri și, zâmbindu-i, o luasem de mână.

* * *

— Formidabil, dom'le, e neschimbată! Așa cum o știi de-atâția ani. Ce mai faci, fetiță dragă?

Acestea-i fuseseră primele cuvinte pe care mi le adresase și, oare, după câți ani? Cincisprezece, douăzeci? Oare ce-ți voi spune după douăzeci de ani, cu ce ochi mă va privi, sub ce reflector să mă așez? Cum va trebui să-mi cadă lumina: din față, din profil? Care imagine mă va avantaja mai mult, cum să mă-nfățișez înainte-ți? M-ai luat cam pe nepregătite, nu știam că vei veni. Cum să-mi camuflez firele argintii care-mi „îmbogățesc” tamplele, cum să-mi ascund ridurile, nu, nu cele faciale, pe care le vei observa oricum. Vorbeam de cele care s-au încrustat adânc în psihicul meu. Cum le pot ascunde și, oare, de ce ai venit acum? O simplă trecere prin T... sau de ce ai venit? Dacă stau și mă gândesc bine, ultima dată, la fel te văzusem, fugitiv, între două trenuri, pe-o bancă-n gară mă-ntreba-seși:

— Și ce mai faci, tu, fetiță scumpă?

Am fost dură, recunosc, atunci am fost dură, dar n-ai sesizat nimic. N-ai înțeles nici ironia fină, nici

reproșul. Mi-ai luat răspunsul ca pe-o banală frază.

Mi-ai zâmbit chiar:

— O aștept pe Adelina.

— Și crezi c-o să vină?

— Nu știu, dar o aștept.

O strigasem de-atâtea ori în trecuta-ți prezență, tu zâmbeai și-ncercai să mă ajuți s-o găsești:

— Vezi, nu-i după fotoliu? Sau s-a ascuns în baie, ia vezi?

O căutam febril, alergam dintr-o cameră într-alta, o strigam, cotrobăiam în debara deranjându-i mamei rafturile, până când o descopeream într-un colț uitat din camera mea, stând cu capul plecat, cu brațele inerte.

— Cine te-a supărat, de ce plângi, Adelina?

— Tu, când ai aruncat-o acolo! îmi striga mama din bucătărie.

Nu mai ziceam nimic și o luam în brațe, începeam s-o sărut, să plâng cu ea dacă plângea, să râd cu ea dacă râdea sau să nu mai zic nimic, în gând să-i cer iertare.

— Hai, ia-o de acolo și treci la masă!

— Adelina nu mănâncă azi decât pâine prăjită și ceai, decretam eu ca un veritabil discipol al lui Hipocrate.

O luam totuși la masă și o țineam lângă mine, până când, ba cu rugăminți, ba cu amenințări, reușeam să mănânc toată supa cu tăiței și spanacul.

— De ce și spanac?

— Numai așa te faci mare, declaraseși convingător și autoritar.

Mâncam doar așa, ca să mă fac odată mare, nu că mi-ar fi plăcut extraordinar de mult spanacul. Vezi, vezi ce mare m-am făcut, chiar ai ochi să vezi? Nu mă privi așa, m-am așezat sub un reflector prea puternic, nu-mi cade bine lumina asta, arată tot, scoate tot. Trebuie numai să știi „să vezi”, nu doar să privești, să fii în stare să „vezi”. De ce mă privești așa?

Intrasem cu ceștile aburinde și aroma cafelei se răspândise în toată camera. Te invitase:

— Hai, servește-te, n-o lăsa să se răcească.

— Nu-mi place cafeaua fierbinte.

Nu, nu știam. Lipsisem sau lipsiseși (oare cum este mai bine spus, cum sună mai adevărat?) la lecția aceasta. La fel cum nu știam că preferi mâncarea de gutui, că nu-ți plac supele, că-ți plac în schimb strugurii târzii.

Venise cred timpul să învăț toate acestea și când oare? Trebuia așadar să învăț ceea ce nu înțelesesem atunci în anii (cât de îndepărtați erau acum de mine!) copilăriei, operațiile cu cifra trei: trei scaune, trei cești, trei lingurițe, trei pahare. Cifră cu valoare de simbol, valoare de mister pentru mine, nu-i găseam atunci verosimilul, încercam s-o aduc între celelalte cifre descoperindu-i valoarea reală.

Așadar, cum se adună cu trei, cum se împarte la trei? Crede-mă, știam cu doi, cinci, nouă, cincisprezece, douăzeci, dar nu-nțelegeam atunci operațiile cu cifra trei. Erau acei ani când, de cele mai multe ori, în catalogul clasei, în dreptul numelui meu, inițiala și profesiunea tatălui meu își făceau foarte greu apariția. Uitam de fiecare dată s-o întreb pe mama unde și ce lucrează tatăl meu, rugând-o pe doamna învățătoare să mă mai păsuiască o zi.

— Da' tu nu știi chiar nimic? mă-ntreba ea furioasă.

— S-o întreb pe mama și, credeți-mă, vă spun mâine.

Acel „mâine” se finalizase azi când, ciudat, într-un moment de tandrețe paternă, îmi mângâiasese obrazul.

— De ce nu vrei să-mi vorbești?

Dar oare nu-ți vorbesc? Nu „auzi”, nici nu „vezi”? Până acum n-ai auzit chiar nimic din ce ți-am spus? Sau, știu eu? Poate ai și tu dreptate. M-am obișnuit să vorbesc în gând, da, cât de mult am vorbit în gând: de la poveștile pe care mi le spuneam, la dialogurile cu ceilalți copii de vârsta mea, toate erau doar în gând. Ai să-mi spui că-mi era bogată imaginația; nu, nu prea cred, dar nu mă puteam alătura vreunui grup de copii, parcă nu erau ca mine, aveau ceva ce eu n-aveam sau eu aveam ce n-aveau ei, nu reușisem să aflu. Cert este

însă că eu nu știam operațiile cu cifra trei, nu mă puteam alătura lor, eram, oricum, în inferioritate numerică familială și asta crea parcă un zid între ei și mine, un zid care devenea parcă tot mai înalt. Era un complex care mă ținea așa, mai în afară de orice grup. Și totuși, într-o zi simțisem o mână cuprinzându-mi degetele:

— Vrei să-ți arăt niște nuferi care cresc în pom?

Îl priveam mirată, dar Andrei, băiatul vecinilor noștri, nu-mi dăduse răgaz să-i răspund, că mă și luase de mână, trăgându-mă după el în parcul din apropierea casei.

— Uite-i, îi vezi?

Erau câțiva copaci înalți, plini de flori mari, albe, dar numai a nuferi nu semănau.

— Unde vezi tu nuferi?

— Ei, nu sunt chiar nuferi, dar nu vezi ce flori mari au? Li se spun magnolii, înfloresc înainte de a înfrunzi, continuase el.

Le privisem mult în ziua aceea, Andrei se urcase și-mi culesese o floare, iar eu rămăsesem așa, cu ea în mână, minute-n șir.

— Așa-i că-i frumoasă? mă întrebă el. I-ai putea compara albul cu ceva anume?

Nu găsisem nimic pe moment, dar eram fascinată de petalele acelea albe la exterior, spre bază cu o dungă palid purpurie. Parcă mi-ar fi spus că acolo își au inima, viața lor acolo pulsează intens.

— De ce înfloresc înainte de a înfrunzi, Andrei?

— Știu eu? Poate că mai întâi deschid ochii și, dacă le place, rămân, dacă nu...

— Uite, asta abia acum înfloreste! Vezi, nu-i la fel ca florile din centrul parcului, are frunzele foarte mari. Întâi înfrunzește și apoi înfloreste, dar are nevoie de foarte multă atenție, este foarte sensibilă. Grindina sau înghețurile târzii o pot distruge. „Deci multă căldură”, gândisem.

— Uite una acolo îmbobocită! și mă ruga din priviri să-l urmez.

Veneam de atunci aproape-n fiecare zi în parc să vedem magnoliile.

— Auzi, Andrei, parcă am fi doi grădinari care-și urmăresc răsadurile, și izbucneam amândoi în râs.

Fusese primul pas, prima apropiere către un copil, mă lua de-atunci cu el în grupul de copii și, Doamne, câte năzbâtii mai făceam! Primăvara însă nimic nu ne mai oprea și parcă din priviri îi prindeam gândul:

— Mergem? și-o luam la fugă, alergam prin tot parcul și număram.

— Sunt unsprezece.

— Ba douăsprezece și una pe alea din stânga, ai trecut pe lângă ea.

— Ba nu, că aia-i numai îmbobocită.

— Hai să vezi c-a înflorit, n-ai văzut-o tu!